

FAZİLET'İN TİMARHANESİNDE SEKİZİNCİ SENFONİ

Hikâyeler

Serkan Üstüner

SERKAN ÜSTÜNER; 1983'te Mardin'de doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladı. İstanbul Üniversite'si tarih bölümünden mezun olan Üstüner, 11 yıl boyunca medyada çeşitli görevlerde bulundu. Çeşitli edebiyat dergilerindeki yazıları dışında fıkra türünde de yazıları yayımlandı. Gazetecilik mesleğini halen sürdüren Serkan Üstüner, ilk hikâye kitabı Hükmen Mağluplar ile 2017 yılında okuyucuyla buluştu.

Oğlum Yavuz Selim
ve
Őehit bebek Bedirhan'a...

İÇİNDEKİLER

İyi de Aykut'la Songül
Neden Aşağı Kattaydılar?/ 11

•

Fazilet'in Timarhanesinde
Sekizinci Senfoni/ 38

•

Havuzda Kısa Devre/ 83

•

Sevda Yüklü Kervanlar
Unkapanı'ndan Geçer mi?/ 111

•

Rüyadan Uyanmadan Önceki
Son Mucize/ 127

•

Berduş'la Nizam – Nizam'la Berduş/149

•

Raziye Hanım'ın Vasiyetindeki Sır /161

•
Şule ve Şair Abi/170

•
Ali'nin Kaderi Belki de Küpe Çiçeğidir/173

•
Dedemin Bahçesi /176

•
Keke Faruk/178

İyi de Aykut'la Songül Neden Aşağı Kattaydılar?

Annesinin sesi değil de babasının korkusu, Celal için sabahları en sinir bozucu sesli alarmdan daha etkiliydi. Her sabah hep aynı nakaratla çıkardı baba-oğul. Rahmi amca mahallenin en babayiğit, kalender adamlarından biriydi. Temel bakkalın yanında fason konfeksiyon atölyesi vardı. Büyük firmalara mevsimine göre, mont, kot pantolon, penye, etek ve bluz dikerdi. Ama işinin yekûnunu mont dikmek oluşturunurdu.

Mahalleliye ucuza mont verir, durumu olmayana da bedava dağıtırdı. Rahmi amca yaşına rağmen çok kuvvetli, enine boyuna bir adamdı. Mahallede sözü geçen üç kişiden biriydi. Lafı senetti. Biraz da çekinirlerdi. Gençliğinde karıştığı bir olaydan dolayı dokuz yıl hapis yatmışlığı vardı.

Mahallede dönüp dolaşan hikâyeye göre: O zaman Rahmi amca Şişli'de taksicilik yaparmış. Askerden yeni geldiği vakitler... Çakı gibi yani. Sarı saçlarının yanında Marmara gibi masmavi gözleriyle bir bakanın bir daha baktığı cinsten bir adam. Şişli'deki sosyete hanımlar bindikleri bu taksiciyi hiç unutmazlar, hatta konken partilerinde bile anlatırlarmış.

Rahmi amca o zamanlar Feriköy'de kavak ağaçlarıyla çevrili iki katlı kagir bir evde yaşamış. Erkeklerin çoğu seyyar satıcılık, şoförlük ve gündelik işlerle çorbayı kaynatırken, bazılarının hanımları ve kızları da Şişli'deki lüks apartmanlara temizliğe giderlermiş.

Mahalleden kaytan Recep Şişli'de bir apartmanın kapıcısı olunca genç kızlar ve kadınlara iş kapısı açılmış. Recep'in ayarladığı evlere temizliğe gider olmuşlar. Tabii Kaytan da ev başına komisyonunu herkesten alır, böylelikle yolunu bulurmuş.

Asiye de evdeki ekonomik durumun azizliğinden temizliğe gider olmuş. Asiye de Asiye hani. Öyle güzel ki, 'film artizleri' yanında sönük kalır. İşte o Asiye'nin de tek sevdiği Rahmi. Rahmi de Asiye'ye yanık. Hem de ne yanma. Öyle böyle değil. İlkokul çağlarından gelen büyük aşk. Mahallede herkes bilirmiş ki, Asiye, Rahmi'nin sevdiği. Böyle olunca da kimse istemeye de bakmaya da cesaret edemezmiş.

Rahmi, Asiye'nin temizliğe gitmesine karşı çıksa da elden bir şey gelmeyince izin vermiş. Asiye'nin baba alkolik. Anne de bir yandan eve bakıyor, bir yandan o da temizliğe gidiyor. Böyle olunca Rahmi bükmüş boynunu, Asiye'ye gelinlik giydirene kadar sabrederim demiş.

Kaytan Recep, Asiye'ye Nişantaşı'ndaki eski konakların birinde her gün gideceği düzenli bir iş bulmuştu. Konak büyük olduğundan evin sahipleri genç birini istemiş, Recep'in de aklına ilk Asiye gelmiş. Hem de büyük bir konağın temizliği de zor olacağından parası da normal gündeliklerin üç katıymış. Hemen kabul etmiş Asiye. Konak, Abdülmecid döneminden kalma ahşap bir yapı. Semtin ayakta kalan nadir konaklarından.

Bu beyaz, gösterişli mekânın sahibi, İstanbul'un sayılı sanayicilerinden olan bir aileymiş. Asiye her gün konağa gider olmuş. Arada sırada denk geldiklerinde Rahmi, Asiye'yi her gün konağa kadar bırakıp işe öyle gidiyor, en azından kalbi biraz da olsa sükûn buluyordu.

Rahmi konağın önüne her geldiğinde bozuk plak gibi hep aynı şeyi söylüyordu "Ulan bir toparlayamadık ki, kızı da şu rezaletten kurtaralım. Koca baba Rahmi'ye yakışır mı sevdiği el işinde çalışsın. Tüh kalıbına tüküreyim senin."

İçindeki bu küçük sıkıntı bir gün evin garajından çıkan arabayla karşılaştığında yüz kat büyümüştü. Evden mercedes marka arabayla çıkan genç, sınırlarını bozmuştu.

“Kimdi şimdi bu piç?” diye geçirdi içinden. Sonra da sorduğu sorunun cevabını kendi verdi. “Kim olacak? Evin oğludur. Sende hiç utanma yok mu lan Rahmi? Gül gibi kızı nasıl bu herifin de olduğu yere temizliğe gönderirsin. Bir an önce şu nikahı kıy ve kızı bu dertten kurtar.”

O sabah yine Asiye’yi arabayla almış, Şişli’ye doğru direksiyonu çevirmişti. Nişantaşı sapağına dönerken Rahmi kaç zamandır içinde biriktirdiği sıkıntıyı Asiye’ye döktü.

“Şu zıkkım konağa gitmesen olmaz mı? Senin oraya varıp elalemin kirlilerini yıkadığın aklıma geldikçe deli olurum. Bir de şu züppe her gün evde mi?”

Asiye gülümseyerek:

- Senin asıl şişkinliğin belli oldu. Caner Bey’i diyor-sun.

- Her ne haltsa işte.

- Yok canım, evde durup ne yapacak. Koskoca iş adamı.

- Koskoca ne demek Asiye?

- Lafın gelişi diyorum Rahmi amma yaptın.

- Neyse yakında isteyeceğim seni. Nişanı taktık mı çalışmazsın zaten.

- Hadi hadi geç kalacaksın.

Asiye’nin biraz umursamaz tavrı Rahmi’nin hoşuna gitmemişti. Sanki kendisinin huyunu bilmez gibi konuşmuş, görmezden gelmişti.

Gün boyu bu konuşmayı dert ederek İstanbul’un bir ucundan bir ucuna yol yaptı. Akşam olunca doğru babasının yanına gidip artık bu işi ne olursa olsun kısa yoldan bitirmek istediğini söyledi.

Babası Celal Efendi, ‘Oğlum biraz daha elimiz bollaştıktan sonra’ dediyse de oğluna söz geçiremedi.

Bir ay sonra hazırlıklar tamam edilmişti. Nişan için artık hiçbir eksik kalmamış, Asiye’nin bir dediği iki edilmemiş, çok istediği robadan elbise dahi Osmanbey’den

alınmıştı. Rahmi, bu koca dev adam, adeta bir çocuk gibiydi. Kafasındaki bütün sorunlar tek tek yerini mutluluğa bırakıyordu.

İsteme günü gelmiş, Allah'ın emri peygamberin kavliyle Asiye'yi Rahmi'ye istemişlerdi. Yüzükleri Celal Efendi takarken, Asiye'nin babası Raci kızı evlenecek diye o gün diğer günlere nazaran daha da efkarlanmış ve neredeyse gün boyu alkol almıştı. O kadar içkinin etkisiyle tam yüzük takılacağı sırada önce istiğfar etmiş, ardından olduğu yere sızmıştı.

Güzel başlayan nişan gecenin sonunda alkole bulanmıştı. Asiye sinir krizi geçireceği yerde dalgındı. Rahmi bu durumu babasının vaziyetine verip bir şey demedi. Belki de kız, babasından utanmıştı deyip mutluluğuna gölge düşürmek istemedi.

Rahmi, kaç zamandır Asiye'ye artık işi bırakması gerektiğini söylüyordu. Asiye de evdekilerin çok borcu olduğu için, daha iyi bir çeyiz yapmak adına çalışması gerektiğini söyleyip Rahmi'yi bir şekilde atlatıyordu.

Nişanın ardından iki ay geçmişti. Rahmi son bir haftadır artık Asiye'nin işi bırakması için iyice baskıyı arttırmıştı. O gün sabah Asiyelerin bacası kırık, badanası dökük, artık sarı renginin bile gözükmediği tek katlı gecekonduunun önünde kornaya birkaç defa bastı. Asiye eliyle bir dakika deyip sonrasında Rahmi'nin yanına varmıştı.

Şoför mahallinde bulunan Rahmi, açık camdan şöyle Asiye'nin gözlerinde kaybolduktan sonra "Hadi Asiye geç kalacaksın" dedi.

- Sen bugün git. Konakta tadilat varmış. İşe gitmeyeceğim. Haydi, işin gücün rast gelsin.

- Akşam erken gelirsem çay bahçesine gider miyiz?

- Çok yorgunum canım, bugün olmaz.

- İyi o zaman, haydi Allahısmarladık.

Rahmi kaptırdığı gibi sokağın köşesini dönmesi bir oldu. Durağa gelir gelmez “Müşterin var Rahmi Baba” dedi kâhya Necmi. Sonrasında Rahmi'nin yanına koşarak gelen Necmi:

“Abi bu müşterinin bir ricası var. Seni günlük olarak tutmak istiyor. İş adamıymış. Bursa'dan buraya büyük işler için gelmiş. Akşama kadar gittiği yerlere gideceksin, bekleyeceksin. Ama ‘Hakkı neyse fazlasını veririm’ dedi”.

- Eyvallah koçum, al sende şimdiden şu harçlığını koy cebine. Akşama yükümüzü tutarsak gerisi de gelir.

Buyrun beyim geçin. Nereye gidiyoruz?

İlk durakları Merter'de birkaç tekstil dükkânı oldu. Sonrasında Topkapı'daki bir fabrikaya gittiler. Beşiktaş'taki bir otele uğradıktan sonra akşam da yemekli bir toplantının Bebek'te yapılacağını söyledi Bursalı iş adamı.

Akşam olmuş, İstanbul'un en lüks balıkçı lokantalarından birinin önüne demir atmıştı Rahmi. Artık yorgunluktan bitap düşmüştü.

- Haydi kaptan, bugün bizim bu kadar çilemizi çektin. Akşam yemeğinde bize eşlik et.

- Aman beyim böyle iyi be. Şurada kokoreç tezgâhı var. Bu sosyete işi bizi bozar. Beceremeyiz biz.

- Rahmi Kaptan, çıkışta kokoreççiyi bir yere gönderme de iki çeyrekte beraber yiyelim.

- Eyvallah beyim diyerek gülümsedi Rahmi. Aynı zamanda sabahtan beri beraber olduğu bu adamı sevdi de.

“Görüyon değ mi lan Rahmi. Anadolu insanı işte. Ne kadar zengin olursa olsun mütevazı oluyor. Helal olsun be.”

Rahmi iyice acıkmış olduğundan kokoreçin kokusuna doğru bıraktı kendini.

- Hele dayı, bir yarım at da keyfimiz yerine gelsin.

- Acı da koyam mı yeğenim?

- Olsun olsun. Bir de ayran ver hele.

Kokoreç tezgâhının önündeki tabureye çöküverdi Rahmi. 'Yemeği hak ettin oğlum. Sabah beridir eşek gibi çalışıyorsun. Haydi Bismillah'

İlk lokması boğazına bir bıçak gibi saplanmıştı. Balıkçının kapısında gördüğü durum karşısında ne yapacağını şaşırılmış, adeta cinnet getirmek üzereydi. Boğazındaki lokma bir türlü aşağı inmiyordu. Hemen ayrırandan birkaç yudum aldı ve gözü dönmüş vaziyette bağirmaya başladı.

Asiye... Asiye...

Rahmi, nişanlısını böyle filmlerde rastladığı bir elbiseyle Caner'in kolunda sarmaş dolaş görünce dünyası kararmıştı. O kadar yüksek sesle bağırmıştı ki, etraftaki herkes olanı biteni anlamlandıramamış ama epey korkmuştu.

Rahmi için artık gördükleri sonun başlangıcıydı. Asiye ve Caner korkudan adeta donmuşlardı. Suçüstü yakalanmanın da verdiği psikolojiyle birbirlerine sarıldılar.

Rahmi yerinden kalktığı gibi kokoreç tezgâhındaki satırı kaptı ve iki suçlunun karşısına dikildi. Hiçbir şey sormadan elindeki satırı nerelerine geldiğine bakmaksızın sallamaya başladı.

Bir dakika bile olmadan Asiye ve Caner yere yığılırken etraftaki çığlıklar Bebek karakolundan bile duyulmuştu. Asiye'nin yüzüne 26 tane dikiş atılırken, Caner de boğazına gelen darbe sonucu uzun süre yoğun bakımda kaldı. İki de Rahmi'den şikâyetçi olduklarını söylediler. Asiye yediği dikişlerden sonra yüzüne bakılmaz olunca Caner kısa süre sonra kendisini terk etti. Rahmi de mahpusa düşünce iyice delirme noktasına gelen Asiye bir gece vakti konağı ateşe verdi. Caner ve annesi Vasfiye Hanım ölümden döndü ve Asiye de kundaklama suçundan cezaevine gönderildi.

Rahmi amca mapushanenin konfeksiyon bölümünde hem para kazanıp hem bir sanat öğrendi. Cezaevinde günlerini doldurduğunun üçüncü yılında babasını, yedinci yılında da annesini kaybetti.

Artık ona ranza arkadaşı Metin'den başka yoldaşlık yapan kimse kalmamıştı. Metin de kendini dolandıran bir müteahhidi yaralamak suçundan cezaevini boylamıştı. Aynı arsayı üç kişiye satan üçkâğıtçı bir adama denk gelmiş, bunu gururuna yediremediği için de elemanı deşmişti.

Rahmi için artık kötü günler geride kalmıştı. Metin'den bir hafta sonra oda mahpusluk hayatını sonlandırıp hürriyetine kavuştu. Rahmi'yi kapıda Metin karşıladı. İki kader arkadaşı birbirlerine sarıldıktan sonra Metin hiç soluklanmadan söze girdi.

- Bak kardaş, hiç itiraz istemiyorum. Hemen buradan bize gidiyoruz. Yengen bir sürü şey hazırladı.

- Metin önce bir mahalleye varayım da ne var ne yok. Kontrol edeyim. Bir de biliyorsun şu köydeki arsa meselesi var. Devlet yol mu geçirmiş ne.

- Haydi haydi. Hepsini beraber yaparız. Tek göndermem seni oralara.

Rahmi akşama doğru Metinler'den çıktı ve doğru Feriköy'ün yolunu tuttu.

Evin kapısına doğru gelmişti ki, içeri girmekten vazgeçti. Aklına ömrünü heba ettiği Asiyeye geldi. Gerçi cezaevindeyken başına neler geldiğinden haberi vardı ama için için farkında olmadan Asiyelerin gecekondusunun önünde buldu kendini. Evin ışıkları yanmıyordu. Derin bir öfke ve hüznle asıldı sigarasına "Değer miydi lan kahpe, değer miydi?" diye söylendi.

Birkaç dakika öyle kıpırdamadan durup söylendiği sırada arkasından birinin geldiğini hissetti.

- Rahmi Rahmi sen misin? Kafasını çevirdiğinde mahalleden Bozo Fırat'la karşılaştı.

- Vay kardeşim sensin. Hoş geldin mahallene. Bitti ha mahpusluk.

"Eyvallah" diyebildi. Rahmi.

- Değer miydi be babayiğit, değer miydi? Neyse boş ver geldin ya.

- Gideceğim Fırat. Daha buralarda duramam. Yarın öbür gün evi satacağım. Haber ver alan olursa yabancıya gitmesin.

Rahmi birkaç hafta içinde önce evi sonra da köydeki arazileri satmıştı. Elinde epeyce bir sermaye olmuştu.

Doğruca Güngören'e Metin'in yanına vardı. Buralarda bir konfeksiyon dükkânı açıp öğrendiği sanatı icra etmek, artık yeni bir hayat kurmak istediğinden bahsetti.

Gözlerindeki maviliğin hiçbir zaman rengini kaybetmediği bu babayığit adama önce bir ev alındı. İçine ikinci el eşyalar yerleştirildi. Kısa süre sonra da dükkân tutuldu ve makineler geldi.

Artık yeni bir hayatın kapıları sonuna kadar Rahmi'ye açılmıştı. Konfeksiyon dükkânından yükselen arabesk şarkılara makinelerden çıkan sesler eşlik ediyor ve mavi gözler daha çok parılıyordu.

Günler böyle geçerken Rahmi, "Metin seninle konuşacaklarım var. Akşam bizdesin yengen sen seversin diye etli nohut yapacak. Ama etli nohuttan daha mühim bir mesele daha var" diye de ekledi.

- Söylesene be adam! Etli nohuttan daha mühim bu dünyada ne olabilir ki?

- Haydi haydi akşama gelirken tatlı almayı unutma.

Deyip hızlı hızlı manifaturacı dükkânına doğru yürüdü Metin.

Aklına takıldı Rahmi'nin, "Yahu bu adam bana ne zaman tatlı al' demiş ki? Neyse akşam ola hayrola deyip" işine geri döndü.

Akşam Metinlerin ziline basarken elindeki baklavaya bakarak "Dur bakalım baklava, bize ne getireceksin?"

Rahmi içeri girdiğinde masa tam takır hazırlanmıştı. Masanın iştah açıcılığına bakarken Metin'in sesiyle irkildi:

- Evet Rahmi, tanıştırayım. Komşumuz Ayfer Hanım. Sağ olsun o da bizimle akşam yemeğine kalacak.

Rahmi o zaman getirdiği baklavanın ne anlama geldiğini anladı. Tanışma faslından sonra hemen yemeğe geçtiler.

Her zaman olduğu üzere Rahmi iki tabak nohudunu yedikten sonra:

- Yenge her zaman şahane yapıyorsun ama bu kez bir başka güzel yapmışsın. Eline sağlık ellerin dert görmesin.

- Bu sefer ben yapmadım. Ayfer Hanım'ın marifeti.

Rahmi şimdiye kadar doğru dürüst bakmadığı kadına sanki bir anda aşık olmuş gibi hayran hayran bakmaya başladı.

Erkeğin kalbine giden yolun mideden geçtiğini kanıtlamak ister gibi baktı Ayfer'e Rahmi.

Kaderde yazılan bu kez Rahmi'yle Ayfer'i aynı yastıkta kocatmak için onları nikâh masasına oturtmuştu. Rahmi için artık bambaşka bir hayat pencerelerini açmış ve bir seneye kalmadan kucağına Celal'i almıştı.

- Haydi Celal, kalk oğlum haydi, dükkanın bereketi kalmayacak.

- Geldim baba geldim.

- Şuradan bir iki şey at ağzına. Bak annen hazırlamış yine.

Celal liseden sonra okumamış, okulu bitirdikten sonra da babasının yanında çalışmaya başlamıştı. Rahmi de Ayfer de çok istemelerine hatta tedavi olmalarına rağmen, ikinci bir çocuk sahibi olamamışlar bunda da vardır bir hayır diyerek Celal'e gözleri gibi bakmışlardı. Bu yüzden de babası gibi hem uzun hem de enine olan Celal biraz şımarık büyümüşü. İştten kaytarsa babası kızmaz, arabayı izinsiz götürse güler geçerdi.

Celal son zamanlarda kötü bir huy edinmişti. Fıfır Ahmet'in kahvede kumara dadanmıştı. Özellikle cumartesi günleri haftalığını alır almaz soluğu kahvede alıyordu. Parası yettiği ölçüde küçük rakamlı masalara oturuyor, kimi zaman eve gecenin bir vakti geliyordu.

Anne-babası da “gençtir arkadaşlarıyla vakit geçirsin” kabilinden olaya baktıkları için Celal’in kumar illetine yakalandığından haberleri yoktu.

Celal’in kaç zamandır iştahını kabartan büyük masaya oturmak hayaline az kalmıştı. Celal aklınca bu işi çok iyi bildiğini zannedip küçük küçük kazanarak büyük masada kendine yer açmak istiyordu.

Zamanla artık işi gücü kumar olmuştu. Kâğıt oyunları zaman geçirmek için değildi. Tamamen kaybetme ve kazanma üzerine kurulu gerçek bir riskti.

Rüyasında bile bazen sayıkladığını annesinden dinlemişti kaç kez. Annesi Ayfer teyze, namazında niyazında bir Anadolu kadınıydı. Oğlunun kumar oynadığını söyleyenlere “Yok öyle bir şey. Arkadaşlarıyla gazozuna oynuyorlar. Siz kendi çocuğunuza, kocanıza bakın” deyip komşu kadınları susturur ama içten içe oğlunun bu durumuna yanardı.

Her vakit namazında “Hayırlısıylan askere bir gidip gelse. Hemen everip yuva sahibi yaptım mı daha gözüm arkada kalmaz. Allah’ım şu çocuğu bu illetten kurtar. Bana mürüvvetini ve torunumu göster” diye niyazda bulunurdu.

Hatta şimdiden gelin adayını bile belirlemişti. Komşu kızı Songül. Yeşil gözleri, siyah saçları, kemane kaşlarıyla adeta 1001 Gece Masalları’ndan gelmiş gibiydi.

Sadece güzel de değildi. Aynı zamanda hamarat, becerikliydi de. Songül’ün annesi Hamiyet Hanım’a da bu durumu çitlatmış, Hamiyet Hanım da “Hayırlısı” diyerek bu işin olacağına dair ilk işareti vermişti.

Çünkü Celal öyle ya da böyle mahalledeki en varlıklı ailelerden birinin tek evladıydı. E Hamiyet de, kızı da azıcık rahat etsin, kendisi gibi çile çekmesin istiyordu.

Bu arada Rahmi amca, artık bu kumar tutkusuna müdahale etmesi gerektiğini anlamıştı. Eğer önünü alamazsa belki de ellerindeki her şey uçup gidecekti.

Çünkü Celal artık sadece cumartesi günleri kahveye gitmiyor, neredeyse her gün iş çıkışı eve bile uğramadan Fırfır Ahmet'in mekânını buluyordu.

Mesainin bitmesine artık sayılı dakikalar kala Rahmi amca, Celal'in yanına varıp, "İş çıkışı bir yere gitme konuşacaklarımız var." dedi.

Celal, babasının ne konuşacağını tahmin ediyordu. İki-letmedi babasının sözünü. "Tamam, baba" deyip alüminyumdan bozma ofise geçti. Ofis dedikleri mekânda patron koltuğu, bir masa, iki karşılıklı koltuk ve bu iki koltuğun arasında eski camdan bir sehpa vardı. Babasını cam sehpa ya bakarak beklemeye başladı.

İşçiler dağılıp dükkânda kimse kalmayınca babasının sigortaları indirdiğini tahmin etti. Ayak seslerinden anladığı kadarıyla kapı açılmak üzereydi. Yayılarak oturduğu koltuktan toparlandığı sırada babası içeri girdi.

Rahmi, şimdi biricik oğlu Celal'e kızgın bir ifadeyle bakıyor, ne diyeceğini toparlıyordu. Genç adamdır çok dökmeden bu illetten kurtulmasının şart olduğunu ona anlatmalıydı.

- Bak oğlum, ne yaptığını, neler karıştırdığını bilirim.
- Ne karıştırması baba?
- Sözümü kesmeden beni dinle Celal.

Rahmi amcanın ağzından çıkan son cümledeki 'Ce-LAL' vurgusu genç adamı susması konusunda ikna etmişti.

Baba nasihatleri ardı ardına sıralandı. "Bak oğlum bu kumar öyle kötü bir hastalık ki, eğer tedavi edilmezse sadece seni değil, beni ve anneni de yok edecek. Elimizde avucumuzda ne varsa gidecek. Anlatmışımdır. Senin yaşlarındayken ben taksicilik yaptım. Her türlü müşteri aracıma binerdi. Şimdiki gibi gasp falan yok. Müşteri taksiye biner binmez muhabbete başlardı, ta ki ineceği yere kadar. Samimiyet vardı, insanlar birbirlerine güvenirlerdi. Neyse aslanım. Bak sana anlatacaklarımı iyi dinle: